

Downloaded via the EU tax law app / web

62017CJ0045

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

18. jaanuar 2018 (*1)

Eelotsusetaotlus – Kapitali vaba liikumine – ELTL artiklid 63 ja 65 – Määrus (EÜ) nr 883/2004 – Artikkel 11 – Kapitalitulult makstavad maksud, millega kaasrahastatakse liikmesriigi sotsiaalkindlustust – Teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis kindlustatud Euroopa Liidu kodanike maksust vabastamine – Füüsilised isikud, kes on kindlustatud kolmanda riigi sotsiaalkindlustusskeemis – Erinev kohtlemine – Piirang – Põhjendatus

Kohtuasjas C-45/17,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Conseil d'État' (kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu, Prantsusmaa) 25. jaanuaril 2017 esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 30. jaanuaril 2017, menetluses

Frédéric Jahin

versus

Ministre de l'Économie et des Finances,

Ministre des Affaires sociales et de la Santé,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: A. Borg Barthet koja presidendi ülesannetes, kohtunikud M. Berger ja F. Biltgen (ettekandja),

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

–

F. Jahin, esindaja: avocat E. d'Onorio di Meo,

–

Prantsuse valitsus, esindajad: D. Colas ja R. Coesme,

–

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Martin ja L. Malferrari,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada asi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1

Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada ELTL artikleid 63–65 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta (EÜT 2004, L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72, parandus ELT 2009, L 202, lk 90) artiklit 11.

2

Taotlus on esitatud ühelt poolt Frédéric Jahini ning teiselt poolt Ministre de l'Économie et des Finances'i (majandus- ja rahandusminister, Prantsusmaa) ja Ministre des Affaires sociales et de la Santé (sotsiaal- ja tervishoiuminister, Prantsusmaa) vahelises vaidluses, mis puudutab aastatel 2012–2014 mitme makse ja maksu maksmist Prantsusmaal varalt saadud tulult.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3

Määrusega nr 883/2004 tunnistati alates 1. maist 2010 kehtetuks nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, mida on muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3) (edaspidi „määrus nr 1408/71“). Määruse nr 883/2004 need sätted, mis on asjakohased käesolevas kohtuasjas, jäid siiski põhiosas samasuguseks nagu neile vastavad sätted kehtetuks tunnistatud määruses.

4

Määruse nr 883/2004 artikli 2 „Isikud, kelle suhtes määrus on kohaldatav“ lõige 1 sätestab:

„Käesolevat määrust kohaldatakse liikmesriigi kodanike, liikmesriigis elavate kodakondsuseta isikute ja pagulaste suhtes, kes on või on olnud sotsiaalkindlustusalaste õigusaktidega hõlmatud ühes või mitmes liikmesriigis, samuti nende pereliikmete ning nende ülalpidamisel olnud isikute suhtes.“

5

Määruse artikli 3 lõige 1 näeb ette:

„Käesolevat määrust kohaldatakse kõigi õigusaktide suhtes, mis reguleerivad järgmisi sotsiaalkindlustusliike:

a)

haigushüvitised;

b)

sünnitus- ja sellega samaväärsed isadushüvitised;

c)

invaliidsushüvitised;

d)

vanadushüvitised;

e)

toitjakaotushüvitised;

f)

tööõnnetus- ja kutsehaigushüvitised;

g)

matusetootetus;

h)

töötushüvitised;

i)

eelpensionihüvitised;

j)

perehüvitised.“

6

Määruse artikli 11 lõikes 1 on ette nähtud:

„Käesoleva määruse reguleerimisalasse kuuluvate isikute suhtes kohaldatakse üksnes ühe liikmesriigi õigusakte. [...]“.

7

Vastavalt EMP Ühiskomitee 1. juuli 2011. aasta otsusele nr 76/2011, millega muudetakse EMP lepingu VI lisa („Sotsiaalkindlustus“) ja protokoll nr 37 (ELT 2011, L 262, lk 33), on määrus nr 883/2004 kohaldatav kõikide Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) liikmesriikide suhtes.

8

Mis puudutab lisaks Šveitsi Konföderatsiooni, siis Euroopa Ühenduse ja selle liikmesriikide ning Šveitsi Konföderatsiooni vahelise kokkuleppe isikute vaba liikumise kohta, mis kirjutati alla 21.

juunil 1999 Luxembourgis (EÜT 2002, L 114, lk 6; ELT 2009, L 353, lk 71) ja jõustus 1. juunil 2002, artikli 8 kohaselt kooskõlastavad kokkuleppeosalised selle kokkuleppe II lisa kohaselt sotsiaalkindlustussüsteeme. Euroopa Ühenduse ja selle liikmesriikide ning Šveitsi Konföderatsiooni vahelise kokkuleppe isikute vaba liikumise kohta alusel loodud ühiskomitee 31. märtsi 2012. aasta otsusega nr 1/2012, millega asendatakse kokkuleppe II lisa sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta (ELT 2012, L 103, lk 51), mis jõustus 1. aprillil 2012, ajakohastati selle lisa A jagu, mis nüüd viitab määrusele nr 883/2004.

Prantsuse õigus

9

Põhikohtuasja asjaoludele kohaldatavas redaktsioonis sätestab üldise maksuseadustiku (code général des impôts) artikkel 1600-0 C järgmist:

„Varalt saadud tulult makstav üldine sotsiaalkindlustusmaks määratakse kindlaks ning seda kontrollitakse ja kogutakse vastavalt sotsiaalkindlustusseadustiku artikli L. 136-6 sätetele.“

10

Sotsiaalkindlustusseadustiku (code de la sécurité sociale) artikkel L.136-6, mida on muudetud 16. augusti 2012. aasta seadusega nr 2012-958, on sõnastatud järgmiselt:

„I.– Prantsusmaa maksuresidentidest füüsilised isikud üldise maksuseadustiku artikli 4 B tähenduses on kohustatud maksma varalt saadud tulult makset, mille aluseks võetakse tulumaksu arvutamisel arvesse võetav netosumma [...]

I bis. – Füüsilised isikud, kes ei ole Prantsusmaa maksuresidendid üldise maksuseadustiku artikli 4 B tähenduses, on samuti kohustatud makset maksma tulumaksu arvutamisel arvesse võetava tulu netosummalt sama seadustiku artikli 164 B lõike I punkti a tähenduses.

[...]“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

11

Prantsusmaa kodanik F. Jahin elab alates 2003. aastast Hiinas. Ta tegeleb seal kutsetöoga ja on kindlustatud eraõigustlikus sotsiaalkindlustusskeemis.

12

Aastatel 2012–2014 maksustati tema kinnisvaralt saadud tulu ja ühe hoone võõrandamisest saadud kasu Prantsusmaal erinevate maksudega.

13

Euroopa Kohus, kellele eelotsusetaotluse esitanud kohus Conseil d'État (kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu, Prantsusmaa) on juba esitanud eelotsusetaotluse ühes teises kohtuasjas, mis puudutas samasuguseid makse ja milles tehti 26. veebruaril 2015 kohtuotsus de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), otsustas sisuliselt nii, et sellised maksud, millel on otsene ja piisavalt asjakohane seos teatavate määruse nr 1408/71 artiklis 4 loetletud sotsiaalkindlustusliikidega, kuuluvad selle määruse kohaldamisalasse ja nende suhtes kehtib selle määruse artikli 13 lõikes 1 sätestatud üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõte, isegi kui maksude

arvutamise aluseks on maksukohustuslaste varalt saadud tulu ja need ei sõltu maksukohustuslaste kutsealasest tegevusest.

14

Pärast seda kohtuotsust otsustas eelotsusetaotluse esitanud kohus 27. juuli 2015. aasta otsuses, et igal füüsilisel isikul, kes on kindlustatud mõne teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis, on õigus nõuda nende maksude maksmisest vabastamist, millega on Prantsusmaal maksustatud tema varalt saadud tulu.

15

Liidu õigust rikkudes sisse nõutud maksu tagastamise korda täpsustati kahes 20. oktoobri 2015. aasta pressiteates, mille avaldas ühelt poolt secrétaire d'État chargé du Budget (eelarve valdkonna riigisekretär, Prantsusmaa) ja teiselt poolt directeur général des Finances publiques (maksuameti peadirektor, Prantsusmaa). Pressiteadetes täpsustati, et õigus tagastamisele on ainult neil füüsilistel isikutel, kes on kindlustatud mõne teise Euroopa Liidu liikmesriigi kui Prantsuse Vabariik, EMP liikmesriigi või Šveitsi Konföderatsiooni sotsiaalkindlustusskeemis; seega on välja jäetud kolmanda riigi sotsiaalkindlustusskeemis kindlustatud füüsilised isikud.

16

F. Jahin esitas 11. märtsil 2016 eelotsusetaotluse esitanud kohtule nende pressiteadete peale kaebuse pädevuse ületamise tõttu, väites, et see väljajätmine on vastuolus määrusega nr 883/2004 ja ELTL artikliga 63 tagatud kapitali vaba liikumise põhimõttega.

17

Neil asjaoludel otsustas Conseil d'État (kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu, Prantsusmaa) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„Kas ELTL artikleid 63, 64 ja 65 tuleb tõlgendada nii, et:

1)

asjaolu, et isikut, kes on kindlustatud Euroopa Liidu suhtes kolmanda riigi sotsiaalkindlustussüsteemis, mis ei ole [EMP] liikmesriik või [Šveitsi Konföderatsioon], maksustatakse niisamuti nagu Prantsusmaa sotsiaalkindlustuse alla kuuluvaid isikuid Prantsuse õigusnormides ette nähtud ja [määruse nr 883/2004] kohaldamisalasse kuuluvate kapitalitulult makstavate maksudega, samas kui nimetatud määruse sätteid arvestades ei saa selle maksuga maksustada muu liikmesriigi kui [Prantsuse Vabariigi] sotsiaalkindlustussüsteemi alla kuuluvat isikut, kujutab endast piirangut kapitali liikumisele kolmandatest riikidest või kolmandatesse riikidesse, mis on põhimõtteliselt keelatud ELTL artikliga 63;

2)

kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas niisugust kapitali liikumise piirangut, mis tuleneb Prantsuse õigusnormidest – mille kohaselt maksustatakse vaidlusaluste maksudega kõik teatud kapitalitulu saajad, tegemata vahet selle koha alusel, mille sotsiaalkindlustussüsteemis nad on kindlustatud – koostoimes liidu teisese õiguse aktiga, võib pidada [EL toimimise lepingu] kõnealuse artikli sätetega kooskõlas olevaks, eelkõige:

–

arvestades [ELTL] artikli 64 lõiget 1 selle kohaldamisalasse kuuluva kapitali liikumise osas, põhjendusel, et piirang tuleneb määruse [nr 883/2004] artiklis 11 sätestatud põhimõttest, et kohaldamisele kuuluvad üksnes ühe liikmesriigi õigusaktid, mis kehtestati liidu õiguses [määruse nr 1408/71] artikliga 13 ehk siis varasemal kuupäeval kui 31. detsember 1993, samas kui kõnealused kapitalitulult makstavad maksud kehtestati või muudeti kohaldatavaks pärast 31. detsembrit 1993;

–

arvestades [ELTL] artikli 65 lõiget 1, põhjendusel, et Prantsuse maksualased õigusnormid, mida kohaldatakse kooskõlas 29. aprilli 2004. aasta määrusega, eristavad maksumaksjaid, kes ei ole sotsiaalkindlustussüsteemis kindlustatuse kriteeriumi põhjal samas olukorras;

–

arvestades ülekaalukast üldisest huvist tulenevaid põhjusi, millega võib põhjendada kapitali vaba liikumise piirangut ja mille kohaselt õigusnormid, mille kohta leitakse, et need tekitavad piirangu kapitali liikumisele kolmandatest riikidest või kolmandatesse riikidesse, vastavalt määrusega [nr 883/2004] seatud eesmärgile, milleks on töötajate vaba liikumine Euroopa Liidus?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

18

Oma kahe küsimusega, mida tuleb käsitleda koos, palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas ELTL artikleid 63 ja 65 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus sellised liikmesriigi õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mille alusel kõnealuse liikmesriigi kodanik, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja kes on kindlustatud sealse sotsiaalkindlustusskeemis, peab kõnealuse liikmesriigi loodud sotsiaalkindlustusskeemi maksega seoses maksma selles liikmesriigis kapitalitulult maksu, samas kui Euroopa Liidu kodanik, kes on kindlustatud teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis, on sellest maksust vabastatud sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõtte alusel, mis on ette nähtud määruse nr 883/2004 artiklis 11, kuna sellised riigisisised õigusnormid kujutavad endast keelatud piirangut kapitali liikumisele kolmandatest riikidest või kolmandatesse riikidesse.

19

Kõigepealt tuleb meenutada, et ELTL artikliga 63 rakendatakse ühelt poolt liikmesriikide vahel ning teiselt poolt liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel kapitali vaba liikumist.

20

Selleks on EL toimimise lepingu IV jaotise 4. peatükis „Kapital ja maksed“ asuvas ELTL artiklis 63 sätestatud, et keelatakse kõik kapitali liikumise piirangud liikmesriikide vahel ning liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel.

21

Sellest järeldub, et ELTL artiklis 63 sätestatud kapitali vaba liikumise territoriaalne kohaldamisala ei ole piiratud liikmesriikidevahelise kapitali liikumisega, vaid see hõlmab ka kapitali liikumist liikmesriikide ja kolmandate riikide vahel.

22

Seoses ELTL artikli 63 esemelise kohaldamisalaga olgu märgitud, et kuigi EL toimimise leping ei määratle „kapitali liikumise“ mõistet, nähtub Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast, et selline liikumine kõnealuse artikli tähenduses hõlmab muu hulgas tehinguid, millega mitteresidendid teevad liikmesriigi territooriumil kinnisvarainvesteeringuid (vt selle kohta 11. jaanuari 2001. aasta kohtuotsus, Stefan, C?464/98, EU:C:2001:9, punkt 5; 5. märtsi 2002. aasta kohtuotsus, Reisch jt, C?515/99, C?519/99–C?524/99 ja C?526/99–C?540/99, EU:C:2002:135, punkt 30, ja 8. septembri 2005. aasta kohtuotsus, Blanckaert, C?512/03, EU:C:2005:516, punkt 35).

23

Eeltoodust tuleneb, et sellised maksud, nagu nõuti sisse põhikohtuasjas käsitletavate riigisiseste õigusnormide alusel, kuuluvad osas, milles need puudutavad kinnisvaralt saadud tulu ja hoone võõrandamisest saadud kasu, mille on saanud füüsiline isik, kes on selle riigi kodanik, kuid elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, „kapitali liikumise“ mõiste alla ELTL artikli 63 tähenduses.

24

Edasi tuleb kindlaks teha, kas see, kuidas asjaomastes riigisisestes õigusnormides on maksustamisel koheldud kõnealuse riigi kodanikke, kes elavad kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja kes on kindlustatud selle kolmanda riigi sotsiaalkindlustusskeemis, kujutab endast kapitali vaba liikumise piirangut ELTL artikli 63 tähenduses.

25

Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et ELTL artikli 63 lõikega 1 keelatud meetmete hulka kuuluvad sellised kapitali liikumise piirangud, mis võivad pärssida mitteresidentide tahet liikmesriiki investeerida või pärssida selle liikmesriigi residentide tahet investeerida teistesse riikidesse (23. veebruari 2006. aasta kohtuotsus, van Hilten-van der Heijden, C?513/03, EU:C:2006:131, punkt 44; 26. mai 2016. aasta kohtuotsus, NN (L) International, C?48/15, EU:C:2016:356, punkt 44, ja 2. juuni 2016. aasta kohtuotsus, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C?252/14, EU:C:2016:402, punkt 27).

26

Käesolevas asjas ei ole vaidlust selles, et Prantsuse õigusnormides on koheldud ühtmoodi ühelt poolt Prantsuse kodanikke, kes elavad kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ning kes on seelses sotsiaalkindlustusskeemis kindlustatud, ning teiselt poolt Prantsuse kodanikke, kes elavad Prantsusmaal ja on kindlustatud seelses sotsiaalkindlustusskeemis, kuna mõlemal juhul tuleb neil ühtmoodi maksta kapitalilt saadud tulult makse, mis on ette nähtud kõnealustes riigisisestes õigusnormides.

27

Seevastu liidu kodanikke, kes on kindlustatud teise liikmesriigi, EMP liikmesriigi või Šveitsi Konföderatsiooni sotsiaalkindlustusskeemis, koheldakse maksustamisel soodsamalt, kuna nemad on nende maksude tasumisest vabastatud.

28

Ent selline erinev kohtlemine võib pärssida füüsiliste isikute, kes on kindlustatud sellise kolmanda riigi sotsiaalkindlustusskeemis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, tahet investeerida nende kodakondsusliikmesriigi kinnisvarasse ja seega takistada kaupade liikumist niisugustest kolmandatest riikidest kõnealusesse liikmesriiki.

29

Seega sellised riigisiseseid õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kujutavad endast kapitali vaba liikumise piirangut liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel, mis on põhimõtteliselt ELTL artikliga 63 keelatud.

30

Lõpuks tuleb analüüsida, kas selline kapitali vaba liikumise piirang võib olla põhjendatud.

31

ELTL artikli 65 lõike 1 punktis a on sätestatud, et „[a]rtikli 63 sätted ei mõjuta liikmesriikide õigust [...] kohaldada oma maksuseaduste vastavaid sätteid, mis eristavad maksumaksjaid nende elukoha [...] põhjal“.

32

Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tuleneb, et seda sätet kui erandit kapitali vaba liikumise aluspõhimõttest tuleb tõlgendada kitsalt. Järelikult ei saa seda tõlgendada nii, et mis tahes maksuseadus, mis eristab maksumaksjaid nende elukoha põhjal, on automaatselt aluslepinguga kooskõlas (17. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus, Welte, C?181/12, EU:C:2013:662, punkt 42, ja 7. novembri 2013. aasta kohtuotsus, K, C?322/11, EU:C:2013:716, punkt 34).

33

Nimelt on ELTL artikli 65 lõike 1 punktis a ette nähtud erand ise piiratud sama artikli lõikega 3, mis näeb ette, et lõikes 1 märgitud riigisiseseid õigusnormid „ei tohi kujutada endast suvalise diskrimineerimise vahendit ega varjatud piirangut kapitali ja maksete vabale liikumisele artikli 63 tähenduses“ (17. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus, Welte, C?181/12, EU:C:2013:662, punkt 43).

34

Seega tuleb vahet teha ELTL artikli 65 lõike 1 alusel lubatud ebavõrdsel kohtlemisel ja sama artikli lõike 3 kohaselt keelatud suvalisel diskrimineerimisel. Sellega seoses nähtub Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et selliseid riigisiseseid õigusnorme, nagu on arutusel põhikohtuasjas, saab pidada kapitali vaba liikumist käsitlevate aluslepingu sätetega kooskõlas olevaks, kuid selleks peab erinev kohtlemine puudutama olukordi, mis ei ole objektiivselt sarnased, või peab see olema ülekaalukates üldistes huvides põhjendatud (6. juuni 2000. aasta kohtuotsus, Verkooijen, C?35/98, EU:C:2000:294, punkt 43; 7. septembri 2004. aasta kohtuotsus, Manninen, C?319/02, EU:C:2004:484, punktid 28 ja 29, ning 8. septembri 2005. aasta kohtuotsus, Blanckaert, C?512/03, EU:C:2005:516, punkt 42).

35

Seega tekib küsimus, kas selliste maksudega maksustamisel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, on

elukoha põhjal objektiivselt erinevates olukordades liidu kodanik, kes on kindlustatud muu liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis kui asjasse puutuv liikmesriik, ja sama liikmesriigi kodanik, kes on kindlustatud sellise kolmanda riigi sotsiaalkindlustusskeemis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon.

36

Sellega seoses olgu märgitud, et põhikohtuasjas kõne all olevates riigisisestes õigusnormides aluseks võetud kriteerium füüsilisest isikust maksumaksjate olukorra eristamiseks ei ole tõepoolest selgelt seotud nende elukohaga, vaid põhineb nende liitumisel teatava sotsiaalkindlustusskeemiga.

37

Kuid kuna füüsilised isikud, kes ei ole liitunud liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemiga, ei ole enamasti selle liikmesriigi residendid, viib selline kriteerium tegelikult selleni, et füüsilisest isikust maksumaksjaid eristatakse nende elukoha alusel (vt selle kohta 8. septembri 2005. aasta kohtuotsus, *Blanckaert*, C?512/03, EU:C:2005:516, punkt 38).

38

Seega tuleb kontrollida, kas liidu kodanik, kes on kindlustatud teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis, on selle liikmesriigi õigusnormide eesmärgi ning eset ja sisu arvestades sarnases olukorras kõnealuse liikmesriigi kodanikuga, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja on kindlustatud sealses sotsiaalkindlustusskeemis (vt selle kohta 2. juuni 2016. aasta kohtuotsus, *Pensioenfonds Metaal en Techniek*, C?252/14, EU:C:2016:402, punkt 48).

39

Mis puudutab käesoleval juhul Prantsuse õigusnormide eesmärgi, siis tuleb märkida – nagu kirjeldatud käesoleva kohtuotsuse punktides 13–15 –, et põhikohtuasjas käsitletavates pressiteadetes üksnes täpsustatakse nende maksude tagastamise korda, mis nõuti liidu õigust rikkudes sisse neilt Prantsusmaal kapitalitulu saanud füüsilistelt isikutelt, kes on kindlustatud teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis.

40

Vastavalt sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõttele, mis on sätestatud määruse nr 883/2004 artiklis 11, ei ole liikmesriigil nimelt lubatud nõuda liidu kodanikelt, kes on kindlustatud teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis, selliste maksude maksmist, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mis on riigisisestes õigusnormides küll kvalifitseeritud maksuks, kuid millel on otsene ja piisavalt asjakohane seos õigusaktidega, mis reguleerivad määruse nr 883/2004 artikli 3 lõikes 1 loetletud sotsiaalkindlustusliike, ning mida kasutatakse spetsiaalselt esimese liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemi rahastamiseks (vt selle kohta 26. veebruari 2015. aasta kohtuotsus, *de Ruyter*, C?623/13, EU:C:2015:123, punktid 23, 24, 26 ja 39).

41

Sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõtte eesmärk on vältida seoses liidus liikuvate liidu kodanikega probleeme, mis võivad tuleneda mitme riigisisese õigusakti samaaegsest kohaldamisest, ja välistada ebavõrdne kohtlemine, mis tuleneks kohaldatavate õigusaktide osalisest või täielikust samaaegsest kohalduvusest (vt selle kohta 26. veebruari 2015. aasta kohtuotsus, *de Ruyter*, C?623/13, EU:C:2015:123, punkt 37 ja seal viidatud

kohtupraktika).

42

Eeltoodud kaalutlustest järeldeb, et tõepoolest on objektiivne erinevus olemas ühelt poolt asjasse puutuva liikmesriigi sellise kodaniku olukorra, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja on kindlustatud seelses sotsiaalkindlustusskeemis, ning teiselt poolt sellise liidu kodaniku olukorra vahel, kes on kindlustatud teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis, kuna ainult viimati nimetatud saab liidus liikumisel tugineda sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõttele, mis on ette nähtud määruse nr 883/2004 artiklis 11.

43

Seevastu ei ole objektiivset erinevust liikmesriigi sellise kodaniku olukorra, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja on kindlustatud seelses sotsiaalkindlustusskeemis, ning sama liikmesriigi sellise kodaniku olukorra vahel, kes elab selles liikmesriigis ja on kindlustatud seelses sotsiaalkindlustusskeemis, kuna mõlemal juhul ei ole nad kasutanud liidusisest liikumisvabadust ega saa seega tugineda sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõttele.

44

Eeltoodust järeldeb, et sellised riigisiseseid õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, võivad olla ELTL artikli 65 lõike 1 punkti a seisukohast põhjendatud objektiivselt erineva olukorra tõttu, mis esineb liikmesriigi kodanikust füüsilise isiku, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja kes on kindlustatud seelses sotsiaalkindlustusskeemis, ning liidu kodaniku vahel, kes elab teises liikmesriigis, mille sotsiaalkindlustusskeemis ta on ka kindlustatud.

45

Igal juhul tuleb lisada, et erinev tõlgendus tooks kaasa selle, et sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõttele, mis on ette nähtud määruse nr 883/2004 artiklis 11, saaks tugineda selline liikmesriigi kodanik nagu F. Jahin, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, kuigi nimetatud määruse artikli 2 lõike 1 kohaselt on määrus kohaldatav ainult nende liikmesriigi kodanike suhtes, kes on sotsiaalkindlustusalaste õigusaktidega hõlmatud ühes või mitmes liikmesriigis.

46

Kuna aga EL toimimise leping ei sisalda ühtegi sätet, mis laiendaks töötajate vaba liikumise isikutele, kes asuvad elama kolmandasse riiki, tuleb vältida, et ELTL artikli 63 lõike 1 tõlgendamine lubaks seoses suhetega kolmandate riikidega, mis ei ole EMP liikmesriigid ega Šveitsi Konföderatsioon, sellest kasu saada isikutel, kes ei kuulu töötajate vaba liikumise territoriaalsesse kohaldamisalasse (vt selle kohta 13. novembri 2012. aasta kohtuotsus, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, EU:C:2012:707, punkt 100).

47

Eeltoodud arvestades tuleb esitatud küsimustele vastata, et ELTL artikleid 63 ja 65 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus sellised liikmesriigi õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mille alusel kõnealuse liikmesriigi kodanik, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole EMP liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja kes on seal sotsiaalkindlustusskeemis

kindlustatud, peab kõnealuse liikmesriigi loodud sotsiaalkindlustusskeemi maksega seoses maksma selles liikmesriigis kapitalitulult maksu, samas kui Euroopa Liidu kodanik, kes on kindlustatud teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis, on sellest maksust sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõtte alusel vabastatud vastavalt määruse nr 883/2004 artiklile 11.

Kohtukulud

48

Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

ELTL artikleid 63 ja 65 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus sellised liikmesriigi õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mille alusel kõnealuse liikmesriigi kodanik, kes elab kolmandas riigis, mis ei ole Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) liikmesriik ega Šveitsi Konföderatsioon, ja kes on seal sotsiaalkindlustusskeemis kindlustatud, peab kõnealuse liikmesriigi loodud sotsiaalkindlustusskeemi maksega seoses maksma selles liikmesriigis kapitalitulult maksu, samas kui Euroopa Liidu kodanik, kes on kindlustatud teise liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemis, on sellest maksust sotsiaalkindlustuse valdkonnas üksnes ühe liikmesriigi õigusaktide kohaldamise põhimõtte alusel vabastatud vastavalt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta artiklile 11.

Allkirjad

(*1) Kohtumenetluse keel: prantsuse.